

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έκτον κι' είκοστόν αριθμοῦμεν χρόνον
μέσα' στην κλεινὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Χίλια κι' ἑνῆκοντα ὄκτα
κι' ἕλα τὰ σαφῆ πελάκια.

Τίσασαξ; τοῦ Δεκεμβρίου;
θρίαμβος Ἐλευθερίου.

Χίλια κι' ἑκατὸν σαράντα, μὰ προσέστετε κι' ὀκτώ,
μερκοί' στην νύκτ' ἕνα στόμα δειχνόν ανοικτό.

Ὁ Ρωμῆος, ἐπισταμένως τὴν κατάστασιν ἰδὼν,
'στὴς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μένει πάλιν τὴν ὁδὸν,
μόνο πῆγε παραπάνω, αὐξῶν πενηταροστώ,
συνορεύει μ' ἄλλα σπήττα καὶ μ' ὄρθων ανοικτῶ.

**Ὁγδοὴ κι' εἰκοστή τοῦ Νοεμβρίου
μὲ σύμβολον ἀγκυρᾶς σωτήριου.**

Φ. — Κι' ἦσαν Κυριακὴ
ἀληθῶς σημαντικὴ
καὶ παρήγορος ἡμέρα,
ἐκλογὴ Διπλῆς δευτέρω.

Κι' ἦτον ἡ ψηφοφορία
ἀνοστή πολὺ καὶ κρύα,
ὅπου σ' ἄλους δυνατὸ
ἔφερε χασιμουρτά.

Ψήφισες σιγὰ σιγὰ,
καὶ δὲν ἔδλασαι κωχίω,
καὶ δὲν ἔκουσε γαστρούκια
καὶ δὲν ἔπαρταν μετσούκια.

Μῦτε μένος, μῦτε λιμὰ,
κι' ἔτραγα σὲ κατὰ τιμῆα
καὶ τοὺς ἔλεγα: πηλοῖα,
ἔχετ' Ἑλληνας καρδιά;

Λίμα γνήσιον Ρωμῆου βράζει μέσα σας ἀλήθεια;
πὺς ζεγάσατε, παιδιὰ, κατὰ πατριὰ συνθήα;
Ἥλιος πᾶς δὲν σας φλογίσει, τοῦ καὶ μέσα' στὸν χειμῶνα
καίει μαχοκοκαλιὰς;
ὅπως πρὶν δὲν κατοικεῖτε τὸν ἀρχαῖον Παρθενῶνα
καὶ τῆς ὁδοῦ τῆς παλῆα;

Σεῖ οἱ κάτοικοι τῆς γῆς τῶν ἀρπαστῶν μεγχιλιῶν,
σεῖς τὰ τέκνα τὰ θερμα τῶν μεσημβρινῶν ἡλίων,
πὺς εἰς ἐκλογῶν ἡμέρας δὲν ἐνδοκίεστε πλέον
μὲ ζεφωνιτὰ καὶ φῶτα;
πὺς κανεῖς Ρωμῆος σὰν λέων
δὲν βρυγᾶται καθὼς πρῶτα;

Ἄντρέπεται κανεῖς ἀλήθεια στὸ Βασιλεῖον τοῦ μένου
νὰ σας βιάση παγωμένους.

Ἄντρέπεται κανεῖς ἀλήθεια νὰ σας βιάση τώρα πᾶς
νὰ μὴ γίχνεστε γενναῖος σὲ διάφορα γκαμπιά,
καὶ καθρόνια καὶ μαδέρια
νὰ φοικῶνετε στὰ χερία.

Εἶναι πράγματι ἄντροπὴ νὰ μὴν προκαλῆτε τρώμους,
νὰ μὴ σπᾶτε ρουθῶνα,
καὶ μὲ τράκας καὶ κουδῶνα
νὰ μὴν τρέχετε στὸς δρόμους.

Ἐκλογὴ τοιαύτης σάχλας εἶναι στίγμα καὶ ἄντροπὴ
'στὴς Ἑλλάδος σὲ καίμιν,
καὶ μὲ τούτῃ τὴν κρυὰ καὶ μὴ βαρῆτε προκοπὴ
κι' ἔδω πέρα πᾶς ὄκ γίνῃ.

Ἄλλωτε λοιπὸν ἡ κρεῖστα
τῶν Ρωμῆων τῶν θερμοκίμων
τοῦ κατὰ τῆς ἡμῶν τῆν Ἄλιαν
μ' ἐκλογῶν ἀγγίαν ὄρασε;

Ἄλλοτε λοιπὸν ἢ φόνος
τῶν συγχρόνων μας τῶν κώμων,
ποῦ συνέτριβαν ἀλλοσεύς
καὶ δεσφὰ θεσμῶν καὶ νόμων;

Ποῦ καὶ τώρα, Περικλέτο,
κἂν κουμποῦ, κἂν στιλέτο,
κἂν κομμάτων κουμπούραδες;

Ποῦ κρᾶσι καὶ κοκοράται;
καλὲ πῶς ἴνιγκαμ ἔτσι
σὺν νερόδροστοι λαπάδες;

Καλὲ πῶς ἴνιγκαμ ἔτσι, σεὶς τῆς μπάτσικας παιδιᾶ,
μέσα σ' ἔκλογων ἡμέρας νὰ μὴν πέφει σανθιά;
Καλὲ πῶς ἴνιγκαμ ἔτσι, σεὶς ὁ παῖδος τῶν Ἑλλήνων,
δίχως φλόγα καὶ μπουρίνη;
μῆπως καὶ τὴν Ρωμοσύνη
τὴν ἐπύρατε γὰρ Λόντρα καὶ κανένα Βερολίνο;

Καλὲ πῶς ἴνιγκαμ ἔτσι ψηφοφόροι φερτυοῦ;
φτοῦ σεσ, συμπολιταί, φτοῦ.

Ἔστερ ἀπὸ τόσας μάγας ἔκλογων κυριονέκρους,
ἔστερ ἀπὸ τόσους κόπους, ἔστερ ἀπὸ τόσους μετέκρους,
πῶς ἐκαταντῆσατ ἔτσι νὰ μὴ βρέξη, νὰ μὴ στήξει;
πῶς σιμόνετε σὲ κάλπαις ἐν ἐνγρηρῶν καὶ τάξει;

Φτοῦ σεσ, συμπολιταί, φτοῦ σεσ... τώρα καὶ στὴν Ἑγγλιτέρᾳ
γίνοντ' ἔκλογαὶς μὲ ζίστι, μὲ φωτῆ, μὲ νοστιμάδα,
κί ἔμε, ὅπου κατοικοῦμεν τὴν θερμοκόμον μιντέρα,
θὰ τῆς κάνωμ ἔτσι κρύσις καὶ μὲ τόση φρονιμάδα;

Ἔβγνε σὺν Ἀγγλὸς κρύσις ὁ λαὸς τοῦ Παρθενῶνος,
κί ἔβγινε Ρωμοὶ τὰ τέκνα τῆς ψυχρῆς τῆς Ἀλθίνας,
κί ἄλλο τίποτε δὲν λείπει στὴν μεγάλη μας κρυάδα
παρὰ νᾶχωμ ἔδω πέρα μὲς στῶν φωτων τὴν κοιλάδα
καὶ τῆς Λόντρας τὴν ομίγλη, καὶ τοὺς τόσους πατριώτας
νὰ τοὺς βλέπωμε νὰ παίζουμ τῆς Ομίγλης τοὺς ἵπποτας.

Τώρα καὶ στὴν Ἑγγλιτέρᾳ
πέφτουμ μπόμπαις, κί ἔδω πέρα
μῆτε μία κουμπούρα,
μῆτε μία μαχαίρα.

Ἄμειους σπλαθῆτε,
Ἀγγλοὶ φλεγματικοί,
καὶ φιλοτιμηθῆτε
ν' ἀνάψῃ συμπλοκή.

Ποῦ μισθῶω γὰρ
σὶ τοῦτο τὸ ρημάδι,
καὶ ἀπῆλθον ἔκλογαίς
ἄς στείλωμ' στὸν Ἄδη.

Τί κλάσις ἡλιθία!
νὰ γίνουμ ἔκλογαίς
χωρὶς καμμιὰ νοθεία
καὶ φόνους καὶ πληγάς.

Ἐμπρός, κυρίαρχε λαὸ φρονιμῶ διακόρος,
πρόβαλε πάλι μάχμος, μετεκρῆς, κουμποροφόρος.
Ἄλλοτε σὺν κυρίαρχος τὸ φρόνημ ἀνεροπίτες,
μὲ μουσικαὶ καὶ τίσις,
κί ἔχουσις μαινόμενος σὲ κράτος ρεμπέλοῦ...
πῶς ἔχως δὲν ἄκουεταί καὶ τώρα ντακουλοῦ;

Ἄπιπῶς ἀλλά, ἢ σφρασαι!
ποῦ σήμερα φλογέρας;
ποῦ τίσις, ντακουλοῦ;

Ποῦ τώρα κουμπούρα,
καὶ ψηφοφόροι δοῦλοι
σὲ πόλεις καὶ χωριά;

Τὰ θυμάσαι, Περικλέτο, τὰ μακάρια τὰ χρόνια,
τῆς ἡμέρας τῆς παιδείας;
τὰ θυμάσαι τὰ Κορδῶνα,
τῆς θυμάσαι τῆς Ἑλλάδας;

Χρσοῦς κίον ἐκαίνοσ, ὄντως Ἑλληνικός,
μὰ σήμερα καὶ σὺ,
ζωντῆδλο θρασύ,
κοντεύεις νὰ μὴ γίνῃς Ἀγγλὸς φλεγματικός.

Μῆρς κυρίαρχε, φρονιμῶ, συμβουλάς φρονίμουσ ἀκου
κί ἔκλογαίς σὺν πρώτασ κἀνε... μὰ τοῦ κακού, μὰ τοῦ κακού.
Σ' ἔλους ἀέρα ψυχραμικῆ
καὶ γαλήνης ἡμέρια,
καὶ δὲν φαίνεται καμμιὰ
πουθενὰ φιλοτιμία.

Ἐπροσπαθῶσε σ' ἔλους ἄγνη ζωὴ νὰ βάλω,
πατοῦσα, Περικλέτο, ὄν ἐνα καὶ τὸν ἄλλο,
μῆπως κανεὶς θυμωσῇ καὶ βγάλλῃ καμμιὰ κᾶμα
καὶ γίνῃ κάποιο δράμα.

Πλὴν ὄνειρος τοὺς πάντας τοὺς αἰσθητάτεσ θετοσ,
καὶ μὲς ἀπὸ τὰ πληθῆ
κανεὶς δὲν ἐκινήθη,
κί ἔλοι, μὲ κρῶν φλόγα μ' ἔβλεπαν ἡλιθίωσ.

Ἐπρεγ καὶ ἔδω κί ἐκεῖ...
ἀγῶνα καὶ Βενέλιασ,
κί ἀπεκρίστηκα στὸ τέλος
πῶς θὰ γίνῃ συμπλοκή.

Νέαι σκέψεις τὰς φρονίς
συγκλοουθῖν πολιτῶν,
καὶ τὸ γνοθὶ αὐτῶν
τόγχε χάσει καθένεσ.

Κί ὅποταν παρ' ἔλιπδα
τὰ πάντα πλέον εἶδα
ἔψυχα καὶ νεκρά,
μ' αἰμάσουσαν καρδιαν
ἐπῆγα κατ' ἴδιαν,
κί ἔθρηνησα πικρά.

Κί ἄλεκτωρ τὸτ' ἐρόνησε, βρε Περικλῆ σαλμαρῆ,
πῶς τῶν Ρωμῶν ὁ χαρακτήρ τελείως διαφθαρῆ.

Π. — Ἀλθεια λὲς, βρε Φασουλά...
ἀλλόκοτη μεταβολή
γάνονε τὰ τσερόλα,
καὶ φέρνε σ' ἔλους τρέλλα.

Μὲ πέρνουε τὰ δάκρυα γὰρ τέτοιαις ἔκλογαίς,
μὲ πέρνουε τὰ δάκρυα γὰρ τέτοιαις ἔλλογαίς.

Φ. — Κλάψε καὶ σὺ βρε Περικλῆ, κἀθε παλῆθ σούτρη μαε,
κλάψε γι' αὐτὴν τὴν ἀλλογῆ, πούλεθ στὸν χαρακτήρα μαε.

Π. — Μὲ πέρνουε τὰ δάκρυα γὰρ τὴν κατῶτασὶ μαε...
ἐχάσαμε τὸν ἔθνοσ καὶ τὴν ὑπόστασὶ μαε,
ἐχάσαμε τὸν μουσουλῆ, ταυγά καὶ τὰ πασάλλα μαε,
κί ἄερα παραγίμισαν τὰ κούδια τὰ κεφάλια μαε.

Φ.— Δέν στεκόμαστε καλά,
κι έκλογας ώσαν και τούτη
τά Ρωμαίικα μβλάά
θά τά κάνουνε κουργουτι.

Π.— Ποιός'πίστευε ποτέ του να'δῆ και τούς Ρωμρούς
ώσαν άρνάκια πρῆσι να στέκουν εις τά τρήματα,
νάκούη τούς κομπάρους και τούς βαπτισημους
να λένε πῶς ψηφίζουν πολιτικά συστήματα;

Φ.— Πίστευε, βρε Περιλέτο, τώρα'στά γεράματα
πῶς θά'δῆς και κοντοβράκια
νάχουν μέσα των μεράκια
γι'Ανορθώσεως μελλούσης εσωστικά προγράμματα;

Κόψε τῶν ουρανῶν,
λευοσ ἄμην γενοσ,
ώσε μας ἐκ τῶν θεινῶν,
και μᾶς ἔστρῖψαν τόν νοσ.

Π.— Θεούλη μου, τί πληξίς και πόση στενωόρια!..
κι ὅποταν, Φασουλῆ μου, και τ'Αρθαντοχώρια
σοῦ λένε πῶς ψηφίζουν πολιτικά συστήματα,
ἀντίο ντέλ πασσατο και βράστα και βλαστήματα.

Φ.— Τόνισε, Περιλέτο, ὀρθῶς Ἰεραιμία...

Π.— Ἐστρεξα, Φασουλῆ μου, και σέ νεκρῶν μνημεία,
κι ἀνήγγειλα φρανῆρῶν τῶν συμφορῶν τοῦ γένους
πρὸς τοῦσ κεκοιμημένους.

Κι'εἶπα'στούς μακαρίτας
ἐκείνους συμπολίτες;

Τουλάχιστον ἔσετε πῶς δέν φιλοτιμησῆσθε
τά μνημεία ν'ἀρῆσθε
κι'ὡς ζῶντες νά ψηφίσετε;

και σετς τὴν φρονιμιά τῶν ζωντανῶν μμηαισῆσθε;

Ἴτε, κεκοιμημένοι, ἀποκρίθητε ἰσο Π. σο Π'
πρὸς ἐκλογῶν σεμῆν.

Ἀνάστασιν και πάλιν ἐκ τῶν νεκρῶν ἑσπλῖσσετε,
'στάς ἐκλογῆς τὴν νεκρά λῆγη ζωῆ σκορπίσετε.

Ἴτε, νεκροί, σάν τότε
'στά χρόνια τὰ μακάρια,
ποῦ δίχως βιβλιάρια
ἐψήφισαν δημότια.

Ἐμψανσῆθε πάλιν τὴν ψῆφον σας νά δώσετε
κι ἔπειτα μακαρίως νά τὰ ξανακορδῶσετε.
Τέτοια σ'ἐκείνους εἶπα, πλην, Φασουλῆ μου βλάκα,
δέν σ'έγραφε κανένας τοῦ τάπου του τὴν πλάκα,
και μᾶς'στὴν σάχλ'αυτῆ, στὴν τόση νημερία,
ἐμψάνισε νεκροῦ δέν ἔγινε καμμία.

Λείπει κι'ἀπ'αυτοῦσ ἀκόμα
πατριωτισμοῦ σταγῶν...
κἄτι και σ'αυτοῦσ συνέθη.

Σήμερα κανένα πτώμα
και σέ σάλους ἐκλογῶν
μᾶς στιγμῆ δέν ζωντανεύει.

Φ.— Ἐχάθη πιά τῶν ἐκλογῶν ἡ πρώτη γουτεία...
ὡ νάρης και χαυνώσεως και τάδεως ναυτια!
ὡ τῆς φρικτῆς στρεβλώσεως τοῦ πρώτου χαρακτῆρος μας!..
ὡ σετς προτοκόλλ'ἀποχῆς τοῦ καθενοῦσ σωτῆρος μας.

Ἄ σαρκασμοῦσ και γλεῦθ
τῆς νέας Ρωμροσῆσ...
ὀψιμου εσφοροσῆσ
ψυχρότης βασιλευει.

Κι'έν μέσωσ τῆς ψυχρότης ἐκείνης τῆς μεγάλης
ἐπέρασ'ἐποχοῦμενοσ τῆς ἀποχῆς ὀ Ρέλλης,
κι'ἀπὸ τὸν νοῦ μου πέρασαν οἱ παρασμένοι χρόνοι,
και μᾶς στιγμῆ'ἔχεσῆσ και ἔφῶνας: Κορδοῦ,

Ἄοπρια πόρωσις ψυχῆ
τῶν ἐκλογῶν ἔλων
πρὸ τῶν σεπτῶν τῆς ἀποχῆς
ἐκείνης προτοκόλλων.

Μάννα, σου λέω δὲν μπορῶ νὰ ζῶ σὲ πλάσι κρύα
καὶ ψυχρόφους νὰ κυτῶ χωρὶς φιλοπατία.
Μάννα, σου λέω δὲν μπορῶ τὴν τάξιν νὰ δουλεύω
καὶ δίχως τὴν μαχαίρα μου νὰ δρῶ, νὰ βασιλεύω.

Μάννα, δὲν θέλω ἐκλογαὶς μὲ τόση φραγμιά,
καὶ δίχως καλπονοθεύσεις νὰ γίνεται κκιμιά.
Μάννα, δὲν θέλω ἐκλογὴ κ' ἔδω πολιτιμένη,
ὅπου πρωτὰ κολλ' ἀποχρῆ γράφουν κ' οἱ πεθαμένοι.

Δὲν θέλω βλάκας κ' ὁ Ρωμῆος προύφως νὰ γενῆ,
θέλω τὸ πρῶτο ρεμπελιά, τὴν πρώτην ζωοπρητία,
κ' ἂν γίνουν κ' ἄλλαις ἐκλογαῖς σὰν τὴν σημερινή,
ἀνάγκη, Περικλήτο μου, ν' ἀλλάξω μ' ἐθνικότητα.

Νίκη λαϊκῆ πανηγυρικῆ.

Ἐτάς εἰκοσι κ' ὀκτώ τοῦ Νοεμβρίου
ἐψηφίσαν τὴν ἄγκυρα κορδόνι
πρὸς δοῦκαν τοῦ Κρητῆς Ἐλευθερίου,
καὶ κάποιε μούτρα γίνηκαν λευμῖν.

Κάλο τῆς Ρωμῆουνης τραντακὸ
ξαναγίνε ἴσῃς εἰκοσι κ' ὀκτώ,
ἴσῃς εἰκοσι κ' ὀκτώ λαὸς εἶπα
τὴν ἄγκυρα βαστώντας τοῦ Κρητῆς.

Χωρὶς κορδόνι νὰ κρατοῦν, χωρὶς ἐλπίε κλαδάκι,
καὶ τὸν Ἀνδρέου βγάλενε καὶ τὸν Ἀνδραδάκι.
Τὴν ἄγκυρα σηκώνοντας βγάλενε τὸν Κυρέλο
καὶ τὸν Λουκᾶ τὸν Μπέλλο.
Μὰ βγάλενε καὶ τὸν Πουλή
νὰ κελαϊγήσῃ σὰν πούλι.

Εἰς τὰς εἰκοσι κ' ὀκτώ παρελθόντες Νοεμβρίου
βγάλενε τὸν Λαζαρή, βγάλενε τὸν Σακελλαρίου,
Νέο σύμβολο, τρανὸ
σὲ καλοὶ καὶ παλάτι...
βγάλενε καὶ τὸν Γαλανό,
βγάλενε καὶ τὸν Δαγοπάτη.

Σήμερα λαὸς μουφλοῦ, κ' εἰς τελευταία πρόβα
καὶ γὰρ τελευταίο καλὸ βγάξει καὶ τὸν Καζανόβα.

Κύτταρε νέων κεφαλῶν ὅς παίζουν τώρα ρόλο,
καὶ βγάλενε τὸν Πετριᾶ, καὶ καὶ τὸν Κυτάρλολο.
Καὶ τὸν Θεοδοσιόπουλο νὰ πρῶ, οὐν τὸν ἀπὸν,
ποῦ συστάσῃ σὸν συνεισημὸν τὸν ἐργατῶν ἀνήκει.

Δίχως γδούπους καὶ βροντὰς
βγάλενε καὶ τὸν Χαροκόπου
νὰ σκορπῆ λεφτὰ σὸν ὅπο
καὶ νὰ γίνῃ κουδερνιτὰς.

Ὁ λαὸς ὁ κακομοῖρης δίχως ν' ἀγριοφαναῖη
Κουτσοπέταλο ψηφίσει πρὶν τὰ πέταλα τινάζῃ.
Βγάξει καὶ Πατριώτη,
καὶ Σπυριδιώτη καὶ Στραπατάδο,
βγάξει καὶ τὸν Διμερῆ,
τοῦ Λαβιδῆ τὸν κουνιάδο.

Ὁ λαὸς ὁ κακομοῖρης δίχως τὴν νὰ κραυγάζῃ
ἐλῶσι τοὺς ἐκτὸς ἄγκυρας μαύρους Ἀραβὰς τοὺς βγάξει,
κ' Ἀραβαντινὸν ἀσπράξει, πρῶτον μὲσα σ' τοὺς κηλοῦς,
κ' ἀδελφὸν ἀγαπημένον τοῦ γιὰ τὸν τοῦ πρόσφυκος.

Ὅρι φουρτοῦν' σ' τὸ μπαζάκι
κάθε παλαίω Τρινκούλου...
δίνουν τοῦ Μπρισμιτζάκη,
δίνουν τοῦ Μιχαλοπούλου,
καὶ τοῦ Παναγιωτοπούλου.

Καὶ γὰρ τὸν Ἀθανασάκη κάνουν δυνατὴ θυσία
καὶ κομμάτων ἀθανάτων κλιθε τὴν ἀθανασία.
Πᾶν ἢ πρὶν κολορωστίας, τώρα δίχως τρακατρούκα
βγάλενε τὸν Κολοσοῦκα.

Τώρα πιά δὲν κάνουν Δροσοῖ
μὲς σ' τὰ τμήματα γιουροῦσι,
τώρα βγάλενε καὶ τὸν Ρούσι,
βγάλενε καὶ τὸν Ζαβογιάννη
κάθε μαὶ ζεβὶ νὰ γιάνη.

Δὲν τρέξει κάποιος παλαίω τὸ ροβερό του δόντι
καὶ βγάλενε Ἡλιοπούλο, Πολίτη, Νεγροπόντη,
Ἐστὴ κ' ἄλλε παῖς ἀροδοι τραβῆν
καὶ ξαναβγάλουν Ρακτιβάν.

Ἀπὸ σύμβολον ἄγκυρας πρῆγε κόσμος νὰ πιαστῇ,
καὶ τῆς ψαλλουνοσιανά,
καὶ ψηφίζουε ξανὸ
τὴν θυάδα τῆς Αἰγυπτου καὶ τὸν Μάνο τὸν Κωστή,

Ἀναστάσεως ἡμέρα μὲς, σ' τὴς φτώχειας τὸ ρημάδι
μὲ τὸν Ἀναστασιάδη.

Κομμάτ' ἀραὶ σὰν καὶ πρῶτα δὲν τοὺς σφίγγουν τὸ καρδί,
ἀροδοι σκορπιζονται τώρα
τῆς ἐλευθερίας τὰ δῶρα...
ἄσπερο ποῦ Θεοδοσιόδη,
νεταῖος τοῦ Νικολαΐδη.

Ἄγκυρα... τὸν Βαρδιτσιώτη βάρδιστος τὸν ξαναβάλλει,
ξαναβγαίνει κ' ὁ Στρατοῦτης μὲ τὴν στρατιά τὴν ἄλλη.
Ἄγκυρα φαναῖων βλοῖ μὲ ψαλλοῖς ἐπιτικεῖων,
καὶ κανεὶς δὲν μείνει νέγρος, μίττε Νέγγρος ὁ Φωκίαν.
Ἄγκυραν τῆς σωτηρίας ὁ κυρίαρχος ποθεῖ...
ἀπὸ τούτῃ κ' ὁ Δραγοῦσης πιάστικη γιὰ νὰ σωθῇ.

Τάδε λαλεῖ κυρίαρχος, ποῦγε μεγάλο γιὰς:
σήμερα γιὰ τὴν Ἄγκυρα φανατικὸς καὶ πείσμα,
σήμερ' ἀπρίλι, σ' τὰ τυφλά γιὰ τὴν ἰδέα μόνο
βλοῦς αὐτοῦ, ποῦ πῆρακε τοῦ Κρητικῷ τὸ χρίσμα.

Μὲ τὴν ἄγκυρα σ' ἀσπρίξω,
δίχως τούτῃ σὲ μαυρίξω.
Μὲ τὴν ἄγκυρα θὰ γένῃ
πληρεθυσίος Βουλῆς,
δίχως ἄγκυρα δὲν βγαίνει
κ' ἄδικα παρακαλεῖται.

Ἐπὶ μεγάλο μου τὸ γάλλο θέλω πιά νὰ βάλω παύλα,
κ' ἂν ὁ τάδε εἶναι ξύλο, κ' ἂν ὁ δεκάς εἶναι ταύλα,
μὰ τὴν Ἄγκυρα ψηφίξω πέρα πέρα σ' τὴν γραμμιά...
κάνω σήμερα μὲ τούτῃ τελευταία δακμιά.

Ἐγὼ λέσσε κ' ἔγχε μολὴ
τὰ παιδιὰ φαναῖουν βλα,
καὶ προβαίνει Κρητικὸς καὶ τὴν ἄγκυρα σπάλ' ἀραὶ,
καὶ λαὸς κερδοῖται γιὰ τὸν δῆμο, ποῦ θὰ πάρῃ.

Ἐ σὺ Πατρίς, δυνάμωσε τὸν Κρητικῷ Λευτέρη,
σ' ἔνα λιμῶν σίγουρο μὲς μὲρα νὰ μὲς φέρῃ.
Σὺ τὰ καινούρια σύμβολα κ' ἐβλόγες τε κ' ἀγάπα τε,
βοήθησε τὴν ἄγκυρα μὴν τῆς φαναῖου ἀπέπτα.